

Lạ vọt đời ngời

Tác Giả: Trán Máng Tú

Thứ Tư:, 08 Tháng 12 Năm 2010 12:38

Khi mùa thu bßt đßu tußt hßt nhßng chißc lá vàng, lá đß trên cây, đß trß nhßng cảnh xßng nhßng cánh tay gßy khßa lên bßu trßi xám đßc,

khi lßi đi rßc nhßng bông hoa tuyßt rßi xußng tình cß và khi các báo gßi bài cho sß Xuân năm mßi, tôi bißt, thßi gian đang thßn nhiên bóc nhßng tß đßng lßch cußi cùng.

Hình: photos.com Chia sß

Mßt năm! Tißng rßi nhß nhß chißc lá chao nghiêng, nhß tißng chim khß đßp cánh sßm mai, nhß tißng gißt nßc nhß trên phißn đá trong vßn. Chßng có gì nghiêm trßng cß, chß là thßi gian đi vß phía trßc, dòng sông chßy qua, không ngoái cß lßi nhìn vßt sóng lßn tßn, thß thßi.

Tôi quay đßu nhìn lßi mßt qußng đßng ngßn đã đi qua. Năm nay tôi đã nhìn thßy gì, đã hßc đßc thêm bao đßu gì, đã khóc, đã cßi bao nhiêu lßn. Tôi nhß gißt lß, hay quên tißng cßi? Bao nhiêu đßm mßt ngß, bao nhiêu ngày quên rßng mình đang sßng vßi vàng, bao nhiêu dòng

Lò vòt đ̣i ng̣i

Tác Giả: Tr̄n M̄ng Tú

Thứ Tư: 08 Tháng 12 Năm 2010 12:38

---

ch̄, bao nhiêu câu th̄ trên cái khung hình tr̄ng toát này; m̄ nh̄ gī y nào ghi v̄i, b̄ quên trong xe, trong túi áo, trong gīng nḡ.

Ch̄ m̄t quăng đ̄i nḡ n̄ nḡi h̄n ba trăm ngày Th̄ng Đ̄ giao vào tay, tôi đã đ̄i đīn nh̄ th̄ nào v̄i nh̄ nḡ m̄ nh̄ v̄n th̄i gian:

Đ̄u năm v̄a qua chúng tôi tr̄ v̄ thăm Vīt Nam, n̄ c̄ non ngàn d̄m, có nói, có vīt bao nhiêu cũng không t̄ h̄t đ̄ c̄ nh̄ nḡ h̄ng ph̄ c̄ a quê nhà yêu d̄u. M̄i l̄n v̄ l̄i tròn to hai m̄t nhìn s̄ khác bīt đ̄i thay. Quê cha, đ̄t m̄ mà mình v̄ nh̄ khách, làm sao tránh đ̄ c̄ nīm đau.

̄ quê h̄ng th̄ hai này, trong h̄ đ̄o Công Giáo, m̄i khi nh̄ n̄ đ̄ c̄ tīng khàn khàn trong đīn thōi c̄ a m̄t c̄ bà, ḡi, đóng góp th̄ c̄ ph̄ m̄ cho m̄t đám tang m̄i ̄ nhà th̄, tôi v̄n phân vân t̄ h̄i: “Bao gī thì s̄ có m̄t nḡi khác, ḡi mang th̄ c̄ ph̄ m̄ cho đám tang c̄ a c̄?” Tôi v̄n m̄i th̄ ba đ̄u tháng đī n̄ u c̄ m̄, r̄a bát cho các c̄ già t̄ các nhà già đ̄n t̄ h̄p ăn tr̄a ̄ trong x̄ đ̄o. Tôi làm hai công vīc này v̄i t̄ t̄ c̄ nīm vui và đôi chút nḡm ngùi.

Trong đ̄i gia đình tôi, cô Út có thêm hai cháu ngōi gái, hai con c̄p nh̄. M̄t con c̄p lúc nào cũng c̄i và tròn nh̄ cái bánh bao, m̄t con thanh m̄ nh̄ và khó tính h̄n, hay khóc to. Tôi có thêm cô con dâu m̄i, con gái tôi l̄y ch̄ng hai năm, s̄p cho gia đình m̄t “Th̄ng mèo”. Đó là đ̄a cháu ngōi đ̄u tiên c̄ a v̄ ch̄ng tôi. R̄i chúng tôi sang t̄n thành ph̄ Manila, Phillipines, c̄i v̄ cho con trai c̄ a ch̄ tôi. Đó là nh̄ng nīm vui, tīng c̄i c̄ a c̄ gia đình.

Gīa năm, nḡi b̄n thân quý c̄ a tôi m̄t đī m̄t cô con gái vào tūi ngoài b̄n m̄i sau h̄n m̄i năm b̄nh. Cūi năm, m̄t nḡi b̄n vẫn r̄t thân t̄ nh̄ng năm tháng xa x̄ a m̄t ̄ tūi sáu m̄i t̄. Đó là nh̄ng gīt l̄ qūt ngang đ̄i s̄ng c̄ a tôi.

Tôi bīt, sinh t̄ ch̄ là nh̄ng h̄t b̄i bay đ̄n, r̄i xūng, ̄ l̄i trên m̄t đ̄t sau đó l̄i bay b̄ng lên r̄i bīn m̄t, m̄i ngày. Con nḡi c̄i khóc, xong l̄i t̄ lau khô gīt n̄ c̄ m̄t mình và l̄i n̄ n̄ c̄i. B̄ c̄ chân v̄n b̄ c̄ v̄ phía tr̄ c̄, v̄n đī trong dòng sóng nhân lōi trôi đi. Và chúng ta có bīt bao đ̄u u ph̄i làm song song v̄i đ̄i s̄ng đó. Cho dù, bây gī, ̄ tūi không còn ph̄i b̄ng ch̄i v̄i v̄t ch̄t, lo ăn h̄c cho con n̄ a, chúng ta v̄n có nh̄ng vīc ph̄i làm, nh̄ng đ̄i u ph̄i lo, n̄ u không bīt t̄ mình buông b̄.

Tháng Chín vừa qua, chúng tôi phải đi California gần ba tuần để cùng với con trai anh, thu xếp cho bà dì (không có con) của anh vào trong “nhà già” . Ông 94 tuổi, nhưng cần chúng ta quyên t không chịu vào nhà già, và không chịu về thăm ông để được cứ của mình đi. Anh phải thuyết phục mãi, cuối cùng chúng ta mới chịu một cách miễn cưỡng để anh lo cho chúng ta. Anh lo xong việc về nhà nói với tôi:

- Em nên dọn dẹp quần áo, sách vở của em mà cho hay về bố đi. Ông bố con mình phải lo khi em 90 tuổi nghe.

Còn lâu lắm tôi mới vào tuổi chín mươi, nhưng chúng ta có Tr&i m&i biết tôi sống bao lâu, tôi đi lúc nào thôi, và ông Tr&i đâu có báo trước cho mình.

Tôi bắt tay vào việc, thu xếp một kho sách để chúng ta chung quanh tuổi già. Không dễ như tôi nghĩ. Quần áo bỏ đi thì dễ, chúng ta nhìn qua là xếp vào thùng cho đi được rồi. Dọn những cuốn sách nằm chi chít trong nhà không dễ. Dọn sách, có nghĩa là ng&i m& t&ng quy&n ra, được vài trang, để sang một bên cuốn bên và cuốn bên gi&. Cuối cùng chúng ta sách gì cao hơn chúng ta sách bỏ đi. Một số sách của các bạn văn ký t&ng không bỏ đi, dù đã được xong, số sách này cũng khá nhiều, rồi còn những cuốn thơ, truyện ngắn, t& đi&n, kinh thánh, v.v, chúng ta là một việc không như .

Tôi nhìn loang quanh đời mình, chúng ta thấy sách, chúng ta thấy . Chúng ta vào bệnh không biết được bao nhiêu? Ra vẻ của chúng ta thấy đời, dù gió có cuốn đi, vẻ của chúng ta thấy những đá xanh rêu, nhìn nhau lặng im. Đôi khi ng&i gi&a căn nhà vắng, yên tĩnh, chúng ta thấy mình như bình trà, như cái ghế, cái bàn, một mai không còn dùng được nữa, không biết có hậu ích như về, cho vào đ&ng ph& th&i, xay ra dùng sang việc khác được không?

Thời gian trôi như mây trôi, gió thổi, cánh chim bay; một trời một đất trắng thay nhau đời chúng ta, chiêm bao len vào chúng ta trong chốn. Tôi rồi sẽ theo thời gian chuyển hóa dần dần thành hạt bụi bay xa, đi đâu đâu nào ai biết được!

Một năm nữa lại qua đi, tôi bắt đầu những mảnh m&i của đời mình bằng những câu thơ, những câu thơ bay vào không gian, bắt đầu cho một mùa xuân trước mắt, rồi chúng ta theo dòng

Lơ vớt dĩi ng

Tác Giả: Tr n M ng Tú

Thứ Tư, 08 Tháng 12 Năm 2010 12:38

---

sông th i gian, tôi s trôi đi, trôi đi, Xuân, H , Thu, Đông, r i l i Xuân v . Ti ng c i, gi t l c a tôi, s r c lên nh kim nhũ trang hoàng cho l h i dĩi ng i, nh gia v cho b a ti c trên bàn ti c c a Th ng Đ .

Tôi vi t m t câu th cu i năm g i Th ng Đ , hy v ng ngài m i dĩi c th , ngài quên lên giây chi c dĩi ng h , th i gian ng ng l i m t kho nh kh c, dĩi cho m t thiên th n bay qua, m t câu th r i xu ng.

*H i Th ng Đ h n tôi là l v t
Gi t l tôi là kim nhũ trang hoàng
Ti ng c i tôi t m h ng th m gia v
Đã s n sàng trên bàn ti c th i gian*

*Ngài hãy n m dĩi tôi l ng th c m i
Và quên dĩi năm tháng dĩi trao ban.*